

The Transformative Role of Design for Social Innovation in Community Development at the Local Level

Homayoun Golestaneh

Postdoctoral Researcher at the School of Architecture and Environmental Design, Iran University of Science and Technology, Tehran, Iran

Hassan Sadeghi Naeini *

Associate Professor, Department of Industrial Design, Iran University of Science and Technology, Tehran, Iran

Abstract

Design for Social Innovation (DfSI) has emerged as a powerful approach to addressing complex social challenges and fostering sustainable community development worldwide. This paper synthesizes findings from a comprehensive analysis of fourteen DfSI initiatives that, through diverse methodologies and participatory processes, tackle issues such as social cohesion, economic empowerment, environmental sustainability, and health and well-being. The study employs qualitative research methods, including thematic analysis and comparative case study analysis. Data were collected from project documentation and seminal articles, offering a holistic understanding of the multifaceted impacts of DfSI across various global contexts. Key findings underscore the effectiveness of human-centered design and strong community engagement mechanisms in achieving sustainable outcomes. The analyzed projects demonstrated significant impacts, such as strengthening social ties, promoting environmental stewardship, enhancing health outcomes, and stimulating local economies through entrepreneurial activities. This paper contributes to the existing body of knowledge by shedding light on

* Corresponding Author: naeini@iust.ac.ir

How to Cite: Golestaneh, H., Sadeghi Naeini, H. (2025). The Transformative Role of Design for Social Innovation in Community Development at the Local Level, *Journal of Urban and Regional Development Planning*, 9(31), 31 -67. DOI: 10.22054/urdp.2024.81817.1659

the transformative potential of DfSI in addressing diverse societal challenges. It emphasizes the importance of adaptive strategies, collaborative partnerships, and scalable models for advancing sustainable community development through design-driven approaches. The paper concludes with recommendations to further DfSI research and practice, focusing on enhancing scalability, inclusivity, and long-term impact.

Keywords: Community Development, Economic Empowerment, Participatory Design, Social Cohesion, Social Innovation, Urban Planning.

Extended Abstract

1. Introduction

Design for Social Innovation (DfSI) has emerged as a transformative approach to address complex societal challenges by integrating participatory and human-centered methodologies. It aims to foster sustainable community development through innovative solutions tailored to specific socio-cultural and economic contexts. Unlike traditional top-down interventions, DfSI prioritizes inclusivity, adaptability, and collaboration, empowering communities to co-create solutions that meet their needs. This research builds upon existing works, such as Manzini's (2015) emphasis on human-centered design and Mulgan et al.'s (2007) focus on social innovation, by analyzing the outcomes and methodologies of 14 global DfSI projects. The primary objective is to highlight best practices and uncover factors contributing to DfSI's effectiveness in fostering community resilience, sustainability, and empowerment.

1. Literature Review

The concept of social innovation has gained traction across disciplines, with increasing recognition of its role in addressing complex societal issues. Social innovation has been defined by Choi and Majumdar (2015) as a process that establishes new norms and relationships, fostering social cohesion and equity while meeting societal needs beyond mere economic rationality. Similarly, Manzini (2015) highlights the potential of human-centered design in creating participatory frameworks that prioritize collaboration and inclusivity.

The integration of design into social innovation extends its impact by emphasizing systemic and context-sensitive approaches. Murray et al. (2010) identify social innovation as a multidimensional construct, often involving the co-creation of products, services, and models that generate collective value. Mulgan et al. (2007) underscore the importance of collaborative partnerships between stakeholders, including governments, NGOs, and local communities, to scale innovative initiatives effectively.

Research has also explored the adaptability of DfSI to diverse cultural and socio-economic contexts. According to Tunstall (2013), the decolonization of design practices ensures relevance and inclusivity, particularly in marginalized communities. This perspective aligns with findings by Sanders and Stappers (2008), who advocate

for participatory design processes as a means to empower stakeholders and create more impactful solutions.

Despite the advances, significant challenges remain. Scaling successful DfSI initiatives to broader contexts often encounters barriers such as resource limitations, cultural differences, and institutional inertia. Moreover, limited longitudinal studies on DfSI make it difficult to assess the sustainability and long-term impact of these projects. Addressing these gaps, this research synthesizes case studies to identify transferable best practices, enhancing the understanding of DfSI's transformative potential in community development.

2. Methodology

A qualitative research design was employed to explore the transformative potential of DfSI across 14 case studies. These cases were selected for their focus on addressing key challenges in social cohesion, economic empowerment, environmental sustainability, and health. The research framework prioritized inclusivity by ensuring representation from a diverse range of geographical, cultural, and socio-economic contexts.

2.1. Data Collection:

Primary data were collected from project documentation, reports, and foundational academic literature. To enhance the reliability and validity of the findings, triangulation was employed as a methodological strategy. Each case study offered comprehensive insights into the planning, implementation, and evaluation phases of the projects, thereby enriching the depth and rigor of the analysis.

2.2. Data Analysis:

Thematic and comparative analysis methods were employed to identify recurring patterns and derive cross-case insights. Thematic analysis was utilized to extract prevalent themes, including participatory engagement and adaptive design, while comparative analysis enabled the identification of critical factors influencing project success or presenting challenges. This approach ensured a comprehensive understanding of DfSI's applicability across diverse contexts.

2.3. Justification:

This approach was chosen to capture the contextual and nuanced nature of DfSI initiatives. The qualitative design allowed for a deep exploration of stakeholder dynamics, collaborative processes, and socio-cultural impacts, which are essential for understanding DfSI's role in fostering sustainable outcomes.

3. Results and Discussion

The findings from the case studies illustrate the profound impact of DfSI on community development, highlighting successes and challenges. Projects emphasized the importance of participatory design in fostering social cohesion. For instance, urban planning initiatives engaged residents in co-creating public spaces, strengthening communal ties and fostering a sense of ownership. Community members reported improved trust and collaboration, which contributed to sustainable project outcomes.

Several initiatives focused on empowering marginalized groups through entrepreneurial activities. A project supporting women-led cooperatives demonstrated how co-design processes can help create sustainable business models, resulting in increased income and financial independence for participants.

DfSI projects integrated eco-friendly practices, such as introducing sustainable agricultural techniques and renewable energy solutions. For example, a rural agricultural project utilized resource-efficient irrigation systems, leading to reduced environmental impact and enhanced productivity.

Health-focused projects co-designed with local stakeholders addressed barriers to healthcare access in underserved regions. A mobile health initiative successfully reduced mortality rates by improving healthcare delivery and ensuring that services were tailored to the community's specific needs.

3.1. Challenges:

Key challenges included resource limitations, scalability barriers, and the complexity of maintaining long-term stakeholder engagement. Some projects struggled to replicate their success in different contexts due to variations in cultural norms and institutional support.

3.2. Discussion:

The findings underscore the importance of adaptive strategies, participatory engagement, and collaborative partnerships in achieving sustainable outcomes. Successful projects demonstrated the value of leveraging local knowledge and fostering community ownership to ensure relevance and impact. Additionally, the role of technology, such as digital platforms for stakeholder collaboration, emerged as a critical enabler for scaling DfSI initiatives.

4. Conclusion

This study confirms that DfSI is a powerful framework for addressing complex societal challenges through participatory, inclusive, and sustainable approaches. By integrating human-centered design with collaborative processes, DfSI has the potential to deliver transformative community outcomes. Key principles for success include adaptability, stakeholder engagement, and the use of scalable models.

4.1. Theoretical Implications:

DfSI enriches the field of social innovation by demonstrating the critical role of design in co-creating solutions tailored to specific community needs. It bridges the gap between theory and practice, providing actionable insights for researchers and practitioners.

4.2. Practical Implications:

Future initiatives should prioritize cross-sector partnerships to overcome resource constraints and enhance scalability. Leveraging digital tools and emerging technologies, such as artificial intelligence and data analytics, can further refine DfSI practices. Long-term impact assessments and the integration of DfSI principles into policy frameworks are essential for achieving systemic change.

In summary, DfSI offers a robust and scalable approach to community development, capable of addressing diverse societal challenges. By fostering collaboration, inclusivity, and sustainability, it can significantly enhance the quality of life for communities worldwide. Future research should focus on innovative financing mechanisms, strategies for replicability, and the integration of cultural sensitivities to maximize the impact of DfSI initiatives.

نقش تحول آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی در توسعه جوامع محلی

- سید همایون گلستانه * پژوهشگر پسادکتری در دانشکده معماری و طراحی محیطی، دانشگاه علم و صنعت ایران، تهران، ایران
- حسن صادقی نایینی استادیار گروه طراحی صنعتی، دانشکده معماری و طراحی محیطی، دانشگاه علم و صنعت ایران، تهران، ایران

چکیده

طراحی برای نوآوری اجتماعی به عنوان رویکردی مؤثر برای مقابله با مسائل پیچیده اجتماعی و ترویج توسعه جامعه پایدار در سراسر جهان ظهور کرده است. این مقاله یافته‌های حاصل از یک تحلیل جامع از ۱۴ ابتکار طراحی برای نوآوری اجتماعی را تلفیق می‌کند که از طریق رویکردها و فرآیندهای مشارکتی متنوع، به مسائل پیچیده اجتماعی از جمله انسجام اجتماعی، توانمندسازی اقتصادی، پایداری محیطی و سلامت و رفاه می‌پردازند. این مطالعه از روش‌های پژوهش کیفی، از جمله تحلیل مضمون و تحلیل مطالعات موردی تطبیقی استفاده می‌کند. داده‌ها از مستندات پروژه و مقالات مرتبط با آن‌ها جمع‌آوری شده‌اند و درک جامعی از تأثیرات چندوجهی طراحی برای نوآوری اجتماعی در زمینه‌های مختلف ارائه می‌دهند. یافته‌های کلیدی بر اثربخشی طراحی انسان‌محور و سازوکارهای مشارکت جامعه در دستیابی به نتایج پایدار تأکید می‌کنند. پروژه‌ها، تأثیرات قابل توجهی مانند تقویت پیوندهای اجتماعی، ارتقاء حفاظت محیطی، بهبود نتایج سلامتی و تقویت اقتصاد محلی از طریق فعالیت‌های کارآفرینی را نشان می‌دهند. این مقاله با ارائه بینش‌هایی در مورد ظرفیت تحول آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی در مواجهه با چالش‌های مختلف اجتماعی، بر اهمیت استراتژی‌های تطبیقی، مشارکت‌های اجتماعی و مدل‌های مقیاس‌پذیر برای پیشبرد توسعه جامعه پایدار از طریق رویکردهای مبتنی بر طراحی تأکید می‌کند.

کلیدواژه‌ها: توسعه اجتماعی، توانمندسازی اقتصادی، طراحی مشارکتی، انسجام اجتماعی، نوآوری اجتماعی، برنامه‌ریزی شهری.

مقدمه

طراحی برای نوآوری اجتماعی به عنوان رویکردی قدرتمند برای مقابله با چالش‌های پیچیده اجتماعی، با ادغام اصول طراحی و روش‌های مشارکتی با مشارکت جامعه، پدید آمده است. این مقاله ظرفیت تحول‌آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی را از طریق یک تحلیل جامع از چهارده پروژه متنوع که در سراسر جهان اجرا شده‌اند، بررسی می‌کند. این پروژه‌ها که در بسترهای جغرافیایی، فرهنگی و اجتماعی-اقتصادی مختلفی قرار دارند، تطبیق‌پذیری و اثربخشی طراحی در توسعه پایدار جامعه را نشان می‌دهند. بی‌تردید چنین نگرشی می‌تواند در برنامه‌ریزی و طراحی محیط‌های شهری کاربرد وسیعی داشته باشد، زیرا با وجود تعدد روش‌ها و الگوهای توانمندسازی، امکان توسعه، یکپارچه‌سازی و کاربست ظرفیت‌های موجود در جامعه برای توانمندسازی محلی را فراهم می‌آورد (صبورجنتی و قلندریان، ۱۴۰۱).

در سال‌های اخیر، یک تغییر الگوواره^۱ به سوی به کارگیری روش‌های طراحی فراتر از توسعه سنتی محصولات برای مقابله با مسائل گسترده‌تر اجتماعی صورت گرفته است. طراحی برای نوآوری اجتماعی تکاملی مهم در این زمینه را نمایان می‌کند و بر کاربرد طراحی انسان‌محور^۲ برای هم‌آفرینی^۳ راه‌حلی‌هایی که با نیازها و آرمان‌های جوامع هم‌خوانی دارد، تأکید می‌کند. برخلاف رویکردهای سنتی از بالا به پایین، طراحی برای نوآوری اجتماعی، جوامع را در بطن فرآیند طراحی قرار می‌دهد و بدین ترتیب مرتبط بودن، پذیرش و پایداری مداخلات را افزایش می‌دهد. دلیل مطالعه طراحی برای نوآوری اجتماعی در ظرفیت آن برای ایجاد راه‌حل‌های نوآورانه نهفته است که نه تنها نیازهای اجتماعی ضروری را برطرف می‌کنند، بلکه به تاب‌آوری و رفاه بلندمدت جامعه نیز کمک می‌کنند. با استفاده از روش‌های طراحی مشارکتی، طراحی برای نوآوری اجتماعی تلاش می‌کند تا جوامع را توانمند سازد تا به‌طور فعال در فرآیندهای حل مسئله و تصمیم‌گیری شرکت کنند.

-
1. Paradigm
 2. Human-Centered Design (HCD)
 3. Co-creation

این رویکرد مشارکتی نه تنها اثربخشی مداخلات را افزایش می‌دهد، بلکه حس مالکیت و عاملیت را در میان اعضای جامعه تقویت می‌کند که برای حفظ نتایج مثبت فراتر از دوره پروژه ضروری است. این مطالعه چندین هدف کلیدی را دنبال می‌کند:

الف. تحلیل پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی برای شناسایی موضوعات مشترک، عوامل موفقیت و تأثیرات آن‌ها در توسعه جامعه.

ب. ارزیابی اثربخشی طراحی انسان‌محور و روش‌های مشارکتی در دستیابی به نتایج نوآوری اجتماعی پایدار.

ت. ارائه یافته‌های کلیدی در مورد تأثیرات اجتماعی، اقتصادی و زیست‌محیطی پروژه‌ها و نشان دادن ظرفیت تحول‌آفرین آن‌ها.

تحلیل مفهوم و جایگاه طراحی و نوآوری اجتماعی، به‌ویژه از نظر پیشرفت چارچوب‌های نظری، کاربردهای عملی و پیامدهای آن.

پیشینه پژوهش

در سال‌های اخیر، مفهوم نوآوری اجتماعی در بستر کارآفرینی اجتماعی توجه زیادی را به خود جلب کرده است (هویرختس و نیکولز، ۲۰۱۲). نوآوری‌های اجتماعی در بخش‌ها و موضوعات مختلف اجتماعی و به‌طور متفاوتی ظاهر می‌شوند (کاولیر-گریس و همکاران، ۲۰۱۲). هیسکالا (۲۰۰۷) نوآوری‌های اجتماعی را به‌عنوان «تغییرات در ساختارهای فرهنگی، هنجاری یا مقرراتی جامعه که منابع قدرت جمعی آن را افزایش می‌دهند و عملکرد اقتصادی و اجتماعی آن را بهبود می‌بخشند» تعریف می‌کند. این تعریف بر تأثیر تحول‌آفرین نوآوری اجتماعی بر ساختارهای اجتماعی و قابلیت‌های جمعی تأکید دارد. چوی و مجومدار (۲۰۱۵) به بررسی نوآوری‌های اجتماعی پرداخته و آن‌ها را به‌عنوان «عناصر» تغییر اجتماعی توصیف می‌کنند که حقایق اجتماعی جدیدی ایجاد می‌کنند، به‌طور قابل توجهی بر رفتار افراد یا گروه‌های اجتماعی خاص در راستای اهدافی که عمدتاً از عقلانیت اقتصادی پیروی نمی‌کنند تأثیر می‌گذارند و موجب پایداری اجتماعی می‌شوند.

براین اساس، نوآوری اجتماعی را می‌توان مفهومی در نظر گرفت که به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم با پایداری اجتماعی به‌عنوان گفتمانی فراگیر برای پاسخ‌گویی به مشکلات و معضلات اجتماعی و بعدی کارآمد در رسیدن به توسعه پایدار شهری مرتبط است (رفعیان و شجاعی، ۱۴۰۲).

فیلس و همکاران (۲۰۰۸) نوآوری اجتماعی را به‌عنوان یک راه‌حل نوین برای یک مشکل اجتماعی تعریف می‌کنند که از راه‌حل‌های موجود مؤثرتر، کارآمدتر، پایدارتر یا عادلانه‌تر است و ارزشی که ایجاد می‌کند عمدتاً به کل جامعه اختصاص می‌یابد، نه به افراد یا گروه‌های اجتماعی خاص. ماری و همکاران (۲۰۱۰) نوآوری‌های اجتماعی را به‌عنوان فرآیند توسعه و اجرای ایده‌های جدید (محصولات، خدمات و مدل‌ها) توصیف می‌کنند که به‌طور هم‌زمان نیازهای اجتماعی را برآورده می‌کنند و روابط و همکاری‌های اجتماعی جدیدی ایجاد می‌کنند؛ به‌عبارت‌دیگر، آن‌ها نوآوری‌هایی هستند که هم برای جامعه مفید هستند و هم ظرفیت کنش جامعه را افزایش می‌دهند.

هوالت و شوارتز (۲۰۱۷) استدلال می‌کنند که یک تغییر الگوواره در تحقیق نوآوری در حال وقوع است. آن‌ها معتقدند که الگوواره سنتی نوآوری در جامعه صنعتی که تنها بر نوآوری‌های فنی مانند محصولات و فرآیندها تمرکز دارد، توسط یک الگوواره جدید که بر نوآوری اجتماعی تأکید دارد، جایگزین شده است. آن‌ها نوآوری اجتماعی را به‌عنوان ترکیب یا پیکربندی جدیدی از شیوه‌های اجتماعی در زمینه‌های خاصی از اقدام یا بسترهای اجتماعی که توسط بازیگران خاص یا ترکیب‌هایی از بازیگران به‌صورت هدفمند آغاز می‌شود، با هدف برآورده‌سازی بهتر نیازها و حل مشکلات تعریف می‌کنند که شیوه‌های رایج نمی‌توانند به آن‌ها رسیدگی کنند.

ادبیات نوآوری اجتماعی بر ماهیت پویا و چندبعدی آن تأکید دارد و زمینه‌های مختلف و رشته‌های تحقیقاتی متنوعی را به یکدیگر متصل می‌سازد. طراحی برای نوآوری اجتماعی یک چارچوب نویدبخش برای مقابله با چالش‌های پیچیده اجتماعی ارائه می‌دهد و بینش‌هایی از طراحی، جامعه‌شناسی، اقتصاد و علوم محیطی را برای ترویج توسعه فراگیر و پایدار ادغام می‌کند.

از منظر حرفه‌ای، مولگان و همکاران (۲۰۰۷) استدلال می‌کنند که نوآوری‌های اجتماعی می‌توانند توسط طیف وسیعی از بازیگران، از جمله افراد، جنبش‌ها و سازمان‌های نوآور توسعه یابند. نویسندگان، نوآوری اجتماعی را به‌عنوان فعالیت‌ها و خدمات گسترده نوآورانه‌ای که باهدف برآورده‌سازی یک نیاز اجتماعی اجرا می‌شوند، توصیف می‌کنند.

فیلس و همکاران (۲۰۰۸) اظهار می‌کنند که نوآوری اجتماعی می‌تواند به‌صورت یک ایده، یک فرآیند تولید یا فناوری جدید، یک جنبش اجتماعی، یک مداخله، یا ترکیبی از این موارد ظاهر شود. آن‌ها بیان می‌کنند که حتی محصولات ملموس نیز، به شرطی که معیارهای حل یک مشکل اجتماعی را به شکلی مؤثرتر و در قالب ارزش ایجادشده عمدتاً به نفع جامعه برآورده کنند، می‌توانند نوآوری‌های اجتماعی باشند.

توانمندسازی همواره به‌عنوان یکی از جهت‌گیری‌های اصلی برای بهبود کیفیت زندگی جوامع محلی در نظر گرفته شده است که می‌تواند با توجه به زمینه موجود، در قالب‌های گوناگونی اجرا شود (صبورجنتی و قلندریان، ۱۴۰۱). از دیدگاه توسعه منطقه‌ای، مولارت و همکاران (۲۰۰۵) نوآوری اجتماعی را به‌عنوان یک عامل توانمندسازی جوامع محلی تعریف می‌کنند که قابلیت اجتماعی و دسترسی به منابع را افزایش می‌دهد و با ایجاد تغییرات ساختاری یا نهادی، منجر به بهبود شمول تمامی گروه‌های جامعه در زمینه‌های مختلف اجتماعی و مقیاس‌های فضایی می‌شود. به باور آن‌ها، نوآوری اجتماعی اساساً یک نوآوری فرآیندی مبتنی بر تغییرات در پویایی روابط اجتماعی است که ذاتاً با شمول، توسعه و اثربخشی اجتماعی و حذف موقعیت‌های منجر به محرومیت اجتماعی مرتبط است.

ماری و همکاران (۲۰۱۰) نوآوری‌های اجتماعی را به مراحل مختلفی شامل دریافت درخواست‌ها، ارائه پیشنهادها، نمونه‌سازی، پایدارسازی و مقیاس‌بندی دسته‌بندی می‌کنند. این چارچوب، به درک چرخه عمر نوآوری اجتماعی و مراحل مختلف آن از آغاز تا پذیرش گسترده‌اش توسط مخاطبان کمک می‌کند و رویکردی ساختاریافته برای توسعه و اجرای آن فراهم می‌آورد. بر مبنای این مفهوم‌سازی توسط ماری و همکاران (۲۰۱۰)، مولگان (۲۰۱۲) دیدگاهی جامع از نوآوری اجتماعی ارائه می‌دهد و آن را نه تنها به‌عنوان ابزاری برای پاسخگویی به نیازهای برآورده نشده، بلکه به‌عنوان سازوکاری برای بهبود

عملکرد اجتماعی از طریق ایجاد نقش‌ها، روابط و نهادهای جدید توصیف می‌کند. نویسندگان، بر اهمیت مقیاس‌بندی نوآوری‌های اجتماعی و ادغام آن‌ها در سیستم‌های گسترده‌تر برای به حداکثر رساندن تأثیر آن‌ها و ترویج محیطی که در آن آزمایش و ریسک‌پذیری ترویج شود، تأکید می‌کند.

فرانتز و همکاران (۲۰۱۲) نیز به بررسی مبانی نظری نوآوری اجتماعی پرداخته و آن را به زمینه‌های وسیع‌تر اقتصادی-اجتماعی و سیاسی پیوند زده‌اند. آن‌ها استدلال می‌کنند که نوآوری اجتماعی باید به‌عنوان فرآیندی عمیقاً تعبیه‌شده در ساختارهای اجتماعی و هنجارهای فرهنگی در نظر گرفته شود که می‌تواند به توسعه و انتشار راه‌حل‌های نوآورانه کمک کنند یا مانع آن شوند. این دیدگاه بر اهمیت در نظر گرفتن زمینه اجتماعی گسترده‌تری که در آن نوآوری‌های اجتماعی ظهور و تکامل می‌یابند، تأکید دارد. از سوی دیگر، مولارت و ون دایک (۲۰۱۴) با رویکردی انتقادی، به بررسی نوآوری اجتماعی از منظر جامعه‌شناسی می‌پردازند. آن‌ها بر تأثیر پویایی قدرت و نابرابری‌های اجتماعی در شکل‌دهی به فرآیندهای نوآوری و لزوم نوآوری اجتماعی، نه تنها برای پرداختن به مسائل ضروری اجتماعی، بلکه به چالش کشیدن و ایجاد تحول در روابط قدرت و ساختارهای موجود برای دستیابی به نتایج عادلانه‌تر و فراگیرتر تأکید می‌کنند. این دیدگاه انتقادی به درک نوآوری اجتماعی عمق می‌بخشد و بر ابعاد اجتماعی-سیاسی و نیاز به تغییر سیستمیک تمرکز می‌کند.

مانزینی (۲۰۱۵) بعد دیگری به این گفتمان می‌افزاید که بر نقش طراحی در نوآوری اجتماعی تمرکز دارد. او بیان می‌کند که تفکر طراحی^۱، با تأکید بر رویکردهای انسان‌محور و حل‌خلاقانه مسائل، می‌تواند به‌طور قابل‌توجهی به توسعه راه‌حل‌های مؤثر و پایدار کمک کند. مانزینی بر اهمیت درگیر کردن کاربران نهایی و سایر ذینفعان در فرآیند طراحی تأکید می‌کند تا اطمینان حاصل شود که نوآوری‌ها مرتبط و مربوط به زمینه‌های خاص هستند و موجب بازسازی فرآیندها و سیستم‌های موجود برای مقابله با چالش‌های اجتماعی می‌شوند.

1. Design thinking

آباد و ازپوندا (۲۰۲۲) بیان می‌کنند که نوآوری اجتماعی از شناسایی مسائل اجتماعی و پیگیری راه‌حل‌های نوآورانه ناشی می‌شود که می‌تواند تغییرات اجتماعی مثبت ایجاد کند. آن‌ها بر این نکته تأکید می‌کنند که این فرآیند اغلب شامل تلاش‌های مشترک میان ذینفعان مختلف، از جمله جوامع، کسب‌وکارها و دولت‌ها است. این جنبه مشارکتی برای اطمینان از پایداری و مقیاس‌پذیری نوآوری‌های اجتماعی بسیار مهم است. به‌طور کلی، این دیدگاه‌ها بر این نکته تأکید دارند که نوآوری اجتماعی یک حوزه چندوجهی و پویا است و نیازمند درک جامع از مسائل اجتماعی و رویکردی مشارکتی است که از خلاقیت و آزمایش‌پذیری حمایت کند. با ادغام بینش‌های مختلف و در نظر گرفتن زمینه‌های وسیع‌تر اقتصادی، اجتماعی و سیاسی، نوآوری اجتماعی می‌تواند به‌طور مؤثری به چالش‌های پیچیده اجتماعی پرداخته و توسعه پایدار را تقویت کند. مروری بر ادبیات موجود در مورد نوآوری اجتماعی نشان می‌دهد که این مفهوم در حوزه‌های پژوهشی گسترده‌ای مورد استفاده قرار گرفته است. در نتیجه، می‌توان نتیجه گرفت که نوآوری اجتماعی چندین بخش را در برمی‌گیرد و ذاتاً چندرشته‌ای است که منجر به تنوع معانی و کاربردهای این اصطلاح می‌شود (جوی و ماجومدار، ۲۰۱۵).

مبانی نظری

مرور ادبیات موجود، تفسیرهای متنوعی از اصطلاح «نوآوری اجتماعی» را نشان می‌دهد. بررسی دقیق ادبیات نشان می‌دهد که سه رویکرد اصلی برای اصطلاح «نوآوری اجتماعی» وجود دارد. نوآوری در رویکرد اول به فرآیندهای تغییر اجتماعی اشاره دارد. این دیدگاه نوآوری اجتماعی به‌عنوان تغییر اجتماعی و تجدید ساختارهای اجتماعی، برای جامعه‌شناسی و مطالعه تحول اجتماعی و فرهنگی-اجتماعی مهم است. رویکرد دوم، به نوآوری‌هایی اشاره دارد که نامحسوس هستند و فقط در سطح کنش اجتماعی ظاهر می‌شوند. درحالی‌که مفهوم نوآوری اجتماعی به‌عنوان تغییر اجتماعی بر تأثیر گسترده آن بر کنش و ساختار اجتماعی متمرکز است، این رویکرد بر نوآوری‌های اجتماعی به‌عنوان اجرای هدفمند خدمات جدید، روش‌های تولید، اصلاحات سیاسی و موارد دیگر برای

دستیابی به اهداف اقتصادی یا اجتماعی مختلف تأکید دارد. رویکرد سوم، به نوآوری‌هایی اشاره دارد که به طور مشخص به دنبال ایجاد ارزش اجتماعی و القای تغییرات اجتماعی مثبت هستند. این دیدگاه برای حوزه‌هایی که به بررسی فرآیندها و سازوکارهای طراحی شده برای القای تغییرات مثبت و ایجاد ارزش اجتماعی مانند کارآفرینی اجتماعی و توسعه منطقه‌ای می‌پردازند، مرتبط است.

طراحی برای نوآوری اجتماعی^۱

طراحی برای نوآوری اجتماعی یک رویکرد میان‌رشته‌ای است که از تفکر طراحی و روش‌شناسی‌های طراحی برای مقابله با چالش‌های پیچیده اجتماعی بهره می‌برد. این رویکرد، حل خلاقانه مسائل را با درک عمیق از زمینه‌های اجتماعی ترکیب می‌کند و هدف آن توسعه راه‌حل‌های نوآورانه‌ای است که نه تنها مؤثر و پایدار هستند، بلکه از لحاظ اجتماعی نیز فراگیر و عادلانه‌اند.

طراحی برای نوآوری اجتماعی شامل چندین اصل و مفهوم کلیدی است که از مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به طراحی انسان‌محور، هم‌طراحی^۲، پایداری و تفکر سیستمی^۳ اشاره کرد. طراحی انسان‌محور بر نیازها، تجربیات و آرزوهای افرادی که تحت تأثیر مسائل اجتماعی قرار دارند، تمرکز می‌کند. این رویکرد، شامل تعامل با جوامع برای درک دیدگاه‌های آن‌ها و هم‌آفرینی راه‌حل‌هایی است که معنادار و تأثیرگذار باشند (براون و وایات، ۲۰۱۰). هم‌طراحی، یک رویکرد مشارکتی است که ذینفعان، از جمله کاربران نهایی را در فرآیند طراحی دخالت می‌دهد. این روش همکاری، اطمینان می‌دهد که راه‌حل‌ها متناسب با نیازها و زمینه‌های خاص جامعه طراحی شده و مرتبط و پذیرفته شده هستند (سندرز و استپرز، ۲۰۰۸). طراحی برای نوآوری اجتماعی در حوزه‌های مختلفی از جمله بهداشت، آموزش، توسعه شهری و خدمات اجتماعی به کار گرفته شده است. با وجود این ظرفیت‌ها، طراحی برای نوآوری اجتماعی با چندین چالش مواجه است.

-
1. Design for social innovation
 2. Co-design
 3. Systems thinking

حوزه طراحی برای نوآوری اجتماعی احتمالاً با پیشرفت‌های فناوری و تأکید بیشتر بر پایداری و فراگیری، تکامل خواهد یافت. طراحی برای نوآوری اجتماعی، رویکردی نویدبخش برای مقابله با برخی چالش‌های اجتماعی کنونی را ارائه می‌دهد. ترکیب تفکر طراحی با درک عمیق از زمینه‌های اجتماعی و تعهد به توسعه پایدار و فراگیر، ظرفیت ایجاد تغییرات مثبت معنادار را فراهم می‌کند.

تکامل طراحی برای نوآوری اجتماعی

مراحل اولیه طراحی برای نوآوری اجتماعی به شدت تحت تأثیر اصول طراحی انسان‌محور بود که در اواسط قرن بیستم ظهور کرد. این رویکرد، نیازها، تجربیات و آرزوهای کاربر آن را در اولویت قرار می‌داد و بر همدلی و درک عمیق از زمینه کاربران نهایی تأکید می‌کرد (نورمن، ۲۰۱۳). طراحان شروع به تعامل مستقیم‌تر با جوامع کردند تا راه‌حلی‌هایی توسعه دهند که نه تنها کاربردی بلکه معنادار و کاربرپسند باشند.

در دهه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰، طراحی مشارکتی به عنوان پاسخی به محدودیت‌های رویکردهای سنتی طراحی انسان‌محور ظاهر شد. این رویکرد که در اسکاندیناوی ریشه دارد، ذینفعان، به ویژه کاربران نهایی را در فرآیند طراحی درگیر می‌کند و اطمینان می‌دهد که صدای آن‌ها شنیده شود و نیازهایشان مورد توجه قرار گیرد (این، ۱۹۸۸؛ ۲۰۱۷). طراحی مشارکتی ارزش دانش محلی را به رسمیت شناخت و به دموکراتیزه‌سازی فرآیند طراحی و فراگیرتر و مشارکتی‌تر کردن آن پرداخت.

تا اواخر قرن بیستم، افزایش آگاهی از مسائل زیست‌محیطی و پیوندهای متقابل مشکلات اجتماعی منجر به ادغام پایداری و تفکر سیستمی در طراحی برای نوآوری اجتماعی شد. طراحان شروع به در نظر گرفتن تأثیرات بلندمدت راه‌حل‌های خود و سیستم‌های گسترده‌تری که در آن‌ها فعالیت می‌کردند، کردند (میدوز، ۱۹۹۹). این دیدگاه جامع به حل مؤثرتر چالش‌های پیچیده اجتماعی کمک کرد و وابستگی‌های متقابل میان عوامل مختلف اجتماعی، اقتصادی و محیطی را به رسمیت شناخت.

در اوایل قرن بیست و یکم، طراحی برای نوآوری اجتماعی به حوزه‌های

سیاست‌گذاری و بخش عمومی گسترش یافت. دولت‌ها و سازمان‌های غیرانتفاعی شروع به پذیرش روش‌های تفکر طراحی برای بهبود خدمات عمومی و پرداختن به مسائل اجتماعی کردند. این مرحله با توسعه آزمایشگاه‌های طراحی و واحدهای نوآوری در نهادهای دولتی مشخص شد که هدف آن ترویج فرهنگ آزمایش و سیاست‌گذاری مبتنی بر کاربرد بود (باسون، ۲۰۱۸).

انقلاب دیجیتال، طراحی برای نوآوری اجتماعی را بیشتر متحول کرده است و شکل‌های جدیدی از همکاری و هم‌آفرینی را ممکن کرده است. ابزارها و پلتفرم‌های دیجیتال مشارکت بیشتر با ذینفعان را تسهیل کرده و امکان راه‌حل‌های چابک‌تر و قابل‌گسترش‌تری را فراهم کرده‌اند. استفاده از تحلیل داده‌ها، پلتفرم‌های آنلاین و رسانه‌های اجتماعی، توانایی جمع‌آوری بینش‌ها، نمونه‌سازی سریع و تکرار راه‌حل‌ها بر اساس بازخورد بلادرنگ را افزایش داده است (براون و وایات، ۲۰۱۰).

امروزه، طراحی برای نوآوری اجتماعی همچنان در حال تکامل است و تأکید زیادی بر فراگیری، عدالت و همکاری جهانی دارد. همه‌گیری کوید-۱۹ اهمیت راه‌حل‌های مقاوم و سازگار را برجسته کرده است و نیاز به رویکردهای نوآورانه در حوزه‌های بهداشت، آموزش و خدمات اجتماعی را نشان داده است. علاوه بر این، شناخت فزاینده‌ای از اهمیت استعمارزدایی از روش‌های طراحی و اطمینان از اینکه نوآوری به همه اقشار جامعه، به‌ویژه گروه‌های به حاشیه رانده‌شده و آسیب‌پذیر سود می‌رساند، وجود دارد (تونستال، ۲۰۱۳).

رابطه بین طراحی برای نوآوری اجتماعی و توسعه جامعه

تقاطع طراحی برای نوآوری اجتماعی و توسعه جامعه موضوع مطالعات متعددی بوده است که هر یک به درک ما از چگونگی توانایی طراحی برای ایجاد تغییرات مثبت اجتماعی کمک می‌کنند. این مطالعات و یافته‌های کلیدی آن‌ها چندین مفهوم مرتبط با طراحی برای نوآوری اجتماعی را بررسی کرده و تأثیرات آن بر توسعه جامعه و برنامه‌ها و ابتکارات در سطح محلی را برجسته کرده‌اند.

با بررسی دقیق این مطالعات، شش موضوع اصلی در ارتباط با طراحی برای نوآوری

نقش تحول‌آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی در توسعه جوامع محلی؛ گلستانه و صادقی نایینی | ۴۷

اجتماعی برجسته می‌شوند که عبارت‌اند از: (۱) نقش طراحی انسان‌محور در توسعه جامعه؛ (۲) تأثیر هم‌آفرینی بر شمول اجتماعی و توانمندسازی؛ (۳) تفکر سیستمی و توسعه کل‌نگر جامعه؛ (۴) مشارکت ذینفعان و ایجاد اعتماد؛ (۵) کارآفرینی اجتماعی و توسعه اقتصادی و (۶) طراحی برای تأثیر و انتفاع بلندمدت اجتماعی.

مطالعات طولی در مورد پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی، بینش‌هایی در مورد تأثیر بلندمدت آن‌ها بر جوامع ارائه می‌دهند. این مطالعات بر اهمیت نظارت مداوم و تطبیق برای حفظ نتایج مثبت تأکید می‌کنند (مولگان، ۲۰۰۶). تحقیقات نشان داده‌اند که طراحی برای نوآوری اجتماعی می‌تواند سیاست‌گذاری را تحت تأثیر قرار دهد و تغییرات سیستمی ایجاد کند. با نشان دادن نتایج موفق، پروژه‌ها می‌توانند سیاست عمومی را اطلاع‌رسانی و شکل دهند و به مزایای گسترده‌تر اجتماعی منجر شوند (مانزینی و ریزو، ۲۰۱۱؛ ماری و همکاران، ۲۰۱۰).

روش

این مطالعه از طراحی تحقیق کیفی برای بررسی تأثیر طراحی برای نوآوری اجتماعی بر توسعه جامعه در سطح محلی استفاده می‌کند. روش‌های کیفی به دلیل توانایی‌شان در ثبت پیچیدگی‌ها و ظرایف ذاتی پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی انتخاب شده‌اند.

طراحی تحقیق

این تحقیق از رویکرد مطالعه موردی استفاده می‌کند و بر انجام تحلیل‌های عمیق از چندین پروژه طراحی برای نوآوری اجتماعی تمرکز دارد. این رویکرد امکان بررسی دقیق ویژگی‌های منحصر به فرد هر پروژه، عوامل زمینه‌ای، پویایی‌های ذینفعان و فرآیندهای اجرایی را فراهم می‌آورد. با انتخاب موارد متنوع، این مطالعه به دنبال پوشش‌دهی به زمینه‌های مختلف جامعه و نتایج پروژه‌های مرتبط با طراحی برای نوآوری اجتماعی است. برای افزایش اعتبار و صحت یافته‌ها، از مثلث‌سازی داده‌ها^۱ استفاده می‌شود.

1. Data triangulation

منابع داده شامل مقالات بنیادی که بینش‌های نظری در مورد طراحی برای نوآوری اجتماعی ارائه می‌دهند، اسناد پروژه مانند پیشنهادها و ارزیابی‌ها و گزارش‌های پروژه مربوط به هر مورد است. این مثلث‌سازی اطمینان می‌دهد که اطلاعات از دیدگاه‌ها و منابع مختلف تأیید و بررسی شوند. فرآیند تحقیق تکرارشونده است و تحلیل‌های مداوم داده‌ها به اصلاح سؤالات تحقیق و روش‌شناسی‌ها کمک می‌کند. این رویکرد تکرارشونده امکان بررسی مداوم بینش‌های نوظهور و تطبیق چارچوب‌های نظری برای بازتاب بهتر ماهیت پویای تأثیرات طراحی برای نوآوری اجتماعی بر توسعه جامعه را فراهم می‌آورد.

روش‌های جمع‌آوری داده

برای بررسی جامع تأثیر طراحی برای نوآوری اجتماعی بر توسعه جامعه، ما از استراتژی جامع جمع‌آوری داده استفاده کردیم که شامل منابع و روش‌های مختلف است. هدف ما جمع‌آوری بینش‌های غنی و متنوع بود که پیچیدگی‌های پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی را در زمینه‌های مختلف جامعه روشن کند.

در ابتدا، مقالات و ادبیات علمی و گزارش‌هایی که دانش پایه و چارچوب‌های نظری مرتبط با طراحی برای نوآوری اجتماعی را فراهم می‌کردند، مورد بررسی قرار گرفتند. این منابع کمک کردند تا پایه نظری محکمی را برقرار کنیم و پیامدهای گسترده‌تر طراحی برای نوآوری اجتماعی برای توسعه جامعه را درک کنیم. در مرحله بعد، اسناد پروژه نقش مهمی در مطالعه ما داشتند.

روش‌های تحلیل داده

رویکرد ما به تحلیل داده‌های جمع‌آوری‌شده تحت هدایت ترکیبی از روش‌های کیفی بود که برای کشف طبیعت چندوجهی تأثیر طراحی برای نوآوری اجتماعی بر توسعه جامعه طراحی شده بود. در این مقاله، تحلیل موردپژوهی^۱ مبنای چارچوب تحلیلی بوده است. با انتخاب پروژه‌های مختلف طراحی برای نوآوری اجتماعی به‌عنوان مطالعات موردی،

داده‌های گسترده از اسناد و گزارش‌های پروژه، جمع‌آوری و بررسی شدند. از طریق مقایسه میان‌موردی، الگوهای مشترک و ویژگی‌های متمایز شناسایی شدند که منجر به روشن شدن نتایج متنوع و تأثیرات زمینه‌ای پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی شد.

مطالعات موردی

در این مطالعه، ۱۴ پروژه طراحی برای نوآوری اجتماعی مورد بررسی قرار گرفت که هر یک بینش‌های دقیقی درباره زمینه، فرآیندها، نتایج و تأثیرات طراحی برای نوآوری اجتماعی در توسعه جامعه ارائه می‌دهند (برای جزئیات بیشتر به پیوست مراجعه کنید). هدف اصلی، مستندسازی و توصیف دقیق این پروژه‌ها است تا زمینه‌سازی برای تحلیل‌های بعدی فراهم شود. با ارائه جزئیات مربوط به هر مورد، تلاش کردیم تا کاربردها و تجلیات متنوع طراحی برای نوآوری اجتماعی را روشن کنیم. این امر، زمینه‌ساز بررسی عمیق‌تر الگوهای مشترک، ویژگی‌های منحصربه‌فرد و عوامل کلیدی تأثیرگذار بر موفقیت یا چالش‌های این پروژه‌ها خواهد بود.

یافته‌ها

هدف ما در این مطالعه، بررسی تأثیرات پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی بر توسعه جامعه در سطح محلی بوده است. از طریق تحقیق کیفی عمیق با استفاده از چندین مطالعه موردی، تحلیل مضمون، تحلیل تطبیقی و تحلیل اثر، مجموعه‌ای از یافته‌ها را که پیچیدگی‌ها و پیامدهای طراحی برای نوآوری اجتماعی در زمینه‌های مختلف جامعه را برجسته می‌سازند، شناسایی کرده‌ایم.

یافته‌های مضمونی

در پروژه‌های مختلف طراحی برای نوآوری اجتماعی مورد مطالعه، یک یافته مضمونی مشترک، توانمندسازی جوامع محلی و افزایش مشارکت در فرآیندهای تصمیم‌گیری بود. از طریق مداخلات طراحی نوآورانه، جوامع گزارش داده‌اند که حس مالکیت و عاملیت

بیشتری نسبت به مسائل محلی دارند. به‌عنوان مثال، در یک پروژه برنامه‌ریزی شهری پایدار، اعضای جامعه به‌طور فعال در فرآیندهای طراحی مشترک شرکت کردند و بر چیدمان و عملکرد فضاهای عمومی تأثیر گذاشتند تا بهتر به نیازهایشان پاسخ دهد. این رویکرد مشارکتی نه تنها مرتبط بودن و اثربخشی راه‌حل‌های طراحی را بهبود بخشیده بلکه حس مسئولیت جمعی را در میان ساکنان نسبت به اهداف توسعه پایدار تقویت کرده است.

طراحی برای نوآوری اجتماعی به‌عنوان ابزاری قدرتمند برای ارتقاء شمول اجتماعی و برابری در جوامع ظاهر شد. با پرداختن به چالش‌های مختلف اجتماعی-اقتصادی و موانع فرهنگی، پروژه‌ها به دنبال تقویت همبستگی اجتماعی و کاهش نابرابری‌ها بوده‌اند. به‌عنوان مثال، در پروژه‌ای که بر دسترسی به مراقبت‌های بهداشتی در مناطق روستایی کمتر برخوردار تمرکز داشت، راه‌حل‌های طراحی نوآورانه به بهبود دسترسی به خدمات بهداشتی برای جمعیت‌های حاشیه‌نشین کمک کرد. رویکرد طراحی فراگیر اطمینان حاصل کرده است که نیازها و ترجیحات خاص جامعه در مدل ارائه خدمات گنجانده شده و بدین ترتیب، شکاف‌های موجود در تأمین خدمات بهداشتی را پر کرده و دسترسی منصفانه به خدمات اساسی را ترویج داده‌اند.

یافته‌ای مهم در چندین پروژه طراحی برای نوآوری اجتماعی، سهم آن‌ها در پیشبرد شیوه‌های توسعه پایدار در سطح محلی بوده است. از طریق مداخلات طراحی دوستدار محیط‌زیست و راه‌حل‌های بهره‌ور از منابع، پروژه‌ها منافع زیست‌محیطی ملموسی را نشان دادند و درعین حال به تاب‌آوری جامعه کمک کردند. به‌عنوان مثال، در پروژه‌ای مبتنی بر نوآوری در کشاورزی، فنون کشاورزی پایدار معرفی شد که نه تنها عملکرد محصول را بهبود بخشید بلکه تأثیرات زیست‌محیطی را از طریق کاهش مصرف آب و آفت‌کش‌ها به حداقل رساند. چنین پروژه‌هایی افزون بر تقویت امنیت غذایی محلی به اهداف گسترده‌تر پایداری از طریق ترویج شیوه‌های مسئولانه زیست‌محیطی درون جامعه کمک کردند.

بینش‌های تحلیل تطبیقی

تحلیل تطبیقی نشان داد که عوامل زمینه‌ای تأثیر زیادی بر نتایج و اثربخشی پروژه‌های

طراحی برای نوآوری اجتماعی در محیط‌های مختلف جامعه دارند. عواملی مانند هنجارهای اجتماعی-فرهنگی، شرایط اقتصادی، چشم‌اندازهای سیاسی و سازوکارهای حمایت سازمانی نقش‌های اساسی در شکل‌گیری مسیرهای پروژه‌ها ایفا کردند. در محیط‌های شهری، تغییرات در زیرساخت‌ها، دسترسی به منابع و پویایی‌های جامعه، نیاز به رویکردهای طراحی متناسب برای دستیابی به نتایج مطلوب را ایجاب کرد. درک این ظرایف زمینه‌ای برای تطبیق استراتژی‌های طراحی و بهینه‌سازی تأثیر پروژه‌ها در زمینه‌های متنوع حیاتی بود.

یافته دیگر تحلیل تطبیقی، به استراتژی‌های متنوعی که برای تسهیل مقیاس‌پذیری پایدار پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی فراتر از مراحل اولیه پروژه به کار گرفته شده، اشاره دارند. پروژه‌های موفق از مشارکت ذینفعان محلی، سازمان‌های دولتی و نهادهای بخش خصوصی در تأمین مالی بلندمدت، پشتیبانی فنی و جلب مشارکت جامعه بهره‌برده‌اند. با تقویت شبکه‌های همکاری و درونی‌سازی، پروژه‌ها به شیوه بهتری به تأثیرات پایدار و مقیاس‌پذیری دست یافته‌اند. در عوض، چالش‌ها در مقیاس‌پذیری از عدم مشارکت کافی ذینفعان، ظرفیت محدود سازمانی و عدم دسترسی آسان به منابع ناشی می‌شد که بر اهمیت برنامه‌ریزی استراتژیک و توسعه مشارکت در مداخلات طراحی تأکید می‌کند.

تحلیل اثر

تحلیل اثر، بینش‌های ارزشمندی در مورد منافع اجتماعی و اقتصادی قابل‌اندازه‌گیری که توسط پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی تولید شده‌اند را ارائه داد. با تعریف معیارهای خاص تأثیر و استفاده از معیارهای کمی مانند تغییرات در نرخ اشتغال، سطح درآمد و شاخص‌های کیفیت زندگی، نتایج ملموس مداخلات طراحی بر رفاه جامعه را ارزیابی کردیم. به‌عنوان مثال، در یک ابتکار توسعه ریزشرکت‌ها، استراتژی‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی نقش مهمی در پرورش کارآفرینی در میان تعاونی‌های مختص

بانوان ایفا کردند که منجر به افزایش توانمندسازی اقتصادی و فرصت‌های درآمدزایی درون جامعه شد. این یافته‌ها، بر ظرفیت تحول‌آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی در ایجاد تغییرات مثبت اجتماعی-اقتصادی در سطح پایه تأکید دارند.

افزون بر این، تحلیل اثر، نتایج قابل توجهی از پایداری زیست‌محیطی را که از طریق مداخلات طراحی آگاهانه به دست آمده، آشکار کرد. پروژه‌هایی که اولویت را به پذیرش انرژی‌های تجدیدپذیر، استراتژی‌های کاهش ضایعات و حفاظت از منابع طبیعی داده بودند، منافع زیست‌محیطی قابل توجهی را نشان دادند.

بحث و نتیجه‌گیری

تحلیل جامع پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی، ظرفیت تحول‌آفرین طراحی را در پرداختن به مسائل اجتماعی پیچیده و تقویت توسعه جامعه پایدار برجسته می‌کند. با استفاده از رویکردهای متنوع، روش‌های نوآورانه و سازوکارهای قدرتمند مشارکت جامعه، این پروژه‌ها به نتایج قابل توجهی در زمینه‌های مختلف، از جمله همبستگی اجتماعی، توانمندسازی اقتصادی، پایداری زیست‌محیطی و رفاه کلی جامعه دست یافته‌اند.

پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی دامنه وسیعی از رویکردهای نوآورانه را متناسب با نیازها و زمینه‌های خاص جامعه نشان دادند. پروژه‌هایی مانند برنامه خوش‌آمدگویی محله‌ای^۱ بر ادغام اجتماعی از طریق رویدادهای جامعه متمرکز بودند، درحالی‌که Beegin از شیوه‌های پایدار زنبورداری برای توانمندسازی اقتصادی و زیست‌محیطی جوامع محلی استفاده کرد. این تنوع، سازگاری طراحی برای نوآوری اجتماعی با محیط‌های فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی مختلف را برجسته می‌کند.

تمام پروژه‌ها از اصول طراحی انسان‌محور استفاده کرده‌اند که شامل مشارکت اعضای جامعه در فرآیندهای طراحی و اجرای پروژه برای اطمینان از ارتباط و اثربخشی بوده است. ابتکاراتی مانند Redesigning U-Report و آموزش بهداشت مبتنی بر بازی^۲ اهمیت طراحی تکرارشونده و کارگاه‌های هم‌آفرینی را در توسعه راه‌حل‌های متمرکز بر

1. Neighbourhood Welcome Programme

2. Game-Based Menstrual Hygiene Education

نقش تحول‌آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی در توسعه جوامع محلی؛ گلستانه و صادقی نائینی | ۵۳

کاربر به نمایش گذاشتند. رویکرد طراحی مشارکتی نه تنها تأثیر پروژه‌ها را افزایش داده بلکه حس مالکیت و افتخار را در میان شرکت کنندگان تقویت کرده است.

مشارکت موفقیت‌آمیز اعضای جامعه یکی از ارکان این پروژه‌ها بوده است. پروژه Kuja Kuja نمونه‌ای از استفاده از سازوکارهای بازخورد در زمان واقعی برای بهبود ارائه خدمات بود، در حالی که Every One Every Day و مرکز نوآوری Nuze Nawe اهمیت درگیر کردن ساکنان و کارآفرینان محلی در هم‌آفرینی راه‌حل‌ها را نشان دادند.

چندین موضوع تکرارشونده، از جمله تأکید فراوان بر مشارکت جامعه، پایداری زیست‌محیطی و شمول اجتماعی در پروژه‌ها قابل‌رؤیت است. به‌عنوان مثال، Paths to Inclusion Vienna بر دسترسی فیزیکی برای افراد دارای معلولیت تمرکز داشت و MAFA به دنبال کاهش مرگ‌ومیر مادران و کودکان از طریق آموزش بهداشت بود که به چندوجهی بودن طراحی برای نوآوری اجتماعی و توانایی آن در پرداختن به طیف وسیعی از مسائل اجتماعی اشاره دارد. این یافته‌ها با نتایج مطالعات دیگر در حوزه طراحی و برنامه‌ریزی شهری که بر لزوم بهره‌گیری از جنبه‌های مختلف طراحی و نوآوری و استفاده از راهکارها و ابزارهای نوآورانه به‌منظور استفاده از منابع تجدیدپذیر و کاهش مصرف انرژی و تأثیرات منفی مرتبط با محیط‌زیست شهری تأکید داشته‌اند مطابقت دارند (جعفرنژاد شهری و صادقی نائینی، ۱۳۹۹).

پروژه‌ها شامل چندین رویکرد منحصر به فرد بودند که به موفقیت آن‌ها کمک کرده است. آموزش بهداشت مبتنی بر بازی از بازی‌های تعاملی برای آموزش و درگیر کردن جوامع استفاده کرده، در حالی که Kuja Kuja از بازخورد در زمان واقعی برای افزایش پاسخگویی خدمات بهره برده است. چنین راه‌حل‌های نوآورانه نه تنها به نیازهای خاص جامعه پرداخته بلکه مدل‌های مقیاس‌پذیر برای کاربردهای وسیع‌تر ارائه کرده‌اند. این تحلیل، عوامل موفقیت مختلفی را از جمله مالکیت و توانمندسازی جامعه، فرآیندهای طراحی سازگار و تکرارشونده و مشارکت و تمرکز بر مقیاس‌پذیری، شناسایی کرد.

در مجموع، پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی سهم قابل‌توجهی در توسعه جامعه داشته‌اند. ابتکاراتی مانند Every One Every Day و برنامه خوش‌آمدگویی

محله‌ای پیوندهای اجتماعی را تقویت کرده و مشارکت جامعه را افزایش دادند. پروژه‌های زیست‌محیطی مانند Beegin و Izmirsea شیوه‌های پایدار را ترویج کرده و منافع زیست‌محیطی ملموسی را به همراه داشتند. نتایج این پروژه‌ها نیز با یافته‌های مطالعاتی که بر نقش طراحی به‌عنوان عاملی برای تقویت ارتباطات و پیوندهای اجتماعی و ارتقاء همبستگی اجتماعی تأکید کرده‌اند، مطابقت دارد (هاشم‌زاده و همکاران، ۱۴۰۳).

پروژه‌هایی مانند Every One Every Day و برنامه خوش‌آمدگویی محله‌ای استرالیا افزایش مشارکت جامعه و ادغام اجتماعی را تسهیل کردند و حس تعلق و پیوندهای اجتماعی قوی‌تری را ایجاد کردند. ابتکاراتی مانند مرکز نوآوری Nawe Nuze ظرفیت طراحی در تقویت اقتصادهای محلی از طریق شیوه‌های پایدار و حمایت از کارآفرینی را نشان می‌دهند. پروژه‌هایی مانند Beegin و Izmirsea با ترویج شیوه‌های پایدار و آگاهی زیست‌محیطی مشارکت‌های قابل توجهی در حفاظت از محیط‌زیست داشتند.

پروژه‌های بهداشتی مانند MAFA و آموزش بهداشت مبتنی بر بازی بهبودهای قابل توجهی در نتایج بهداشتی ایجاد کرده و معضلات مرتبط با مسائل بهداشتی را کاهش دادند. در نهایت، پروژه‌های موفق بر مشارکت و مالکیت جامعه تأکید کردند و اطمینان حاصل کردند که راه‌حل‌ها مرتبط و پایدار هستند. این موضوع، اهمیت تمرکز بر تمام ابعاد بهداشت و سلامت از جمله سلامت روان و توجه به متغیرهای مرتبط با ادراک محیطی در برنامه‌ریزی شهری را مشخص می‌کند (فرجی و همکاران، ۱۴۰۲).

به‌طور کلی، تکامل طراحی برای نوآوری اجتماعی نشان‌دهنده یک تغییر گسترده‌تر به سمت رویکردهای فراگیرتر، پایدارتر و سیستم‌محورتر برای مقابله با چالش‌های پیچیده اجتماعی است. از مراحل اولیه‌ای که بر طراحی انسان‌محور و طراحی مشارکتی تأکید داشتند تا تمرکز کنونی بر تحول دیجیتال و عدالت جهانی، این حوزه به‌طور مداوم خود را با زمینه‌های در حال تغییر و نیازهای نوظهور تطبیق داده است.

از سوی دیگر، روابط بین طراحی برای نوآوری اجتماعی و توسعه جامعه به بررسی‌های گسترده‌تری نیاز دارد تا نقش‌آفرینی طراحی در اثربخشی برنامه‌ها و ابتکارات مرتبط با این حوزه، به‌طور کامل مشخص شود. بررسی رویکردهای مختلف در این مطالعه،

نشان‌دهنده ظرفیت قابل توجه طراحی برای نوآوری اجتماعی در ایجاد تغییرات اجتماعی مثبت، متنوع و پایدار بوده است.

موفقیت پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی به چندین جهت‌گیری آینده در حوزه پژوهش و فعالیت‌های حرفه‌ای که می‌تواند تأثیر و مقیاس‌پذیری ابتکارات طراحی برای نوآوری اجتماعی را بیشتر تقویت کند، اشاره دارد. با تحول جامعه، لازم است کاربرد طراحی برای نوآوری اجتماعی نیز تکامل یابد. محققان و مجریان تشویق می‌شوند تا ظرفیت آن را در پرداختن به چالش‌های اجتماعی نوظهور مانند شمول دیجیتال، سلامت روان و سازگاری با تغییرات اقلیمی بررسی کنند.

یکپارچه‌سازی بینش‌های از رشته‌هایی مانند علوم رفتاری، اقتصاد و سیاست عمومی می‌تواند رویکردهای طراحی برای نوآوری اجتماعی را غنی‌سازی کرده و راه‌حل‌های جامع‌تری را ایجاد کند. مشارکت جامعه همچنان برای موفقیت پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی حیاتی است. تلاش‌های آینده باید بر توسعه استراتژی‌های نوآورانه برای درگیر کردن اعضای مختلف جامعه تمرکز کنند و اطمینان حاصل کنند که مشارکت فراگیر است. ایجاد سازوکارهایی برای حفظ مشارکت طولانی‌مدت جامعه، فراتر از مراحل اولیه پروژه، می‌تواند به تعهد و مالکیت پایدار کمک کند و منجر به نتایج بادوام‌تر شود.

درک تأثیرات بلندمدت پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی حیاتی است. انجام مطالعات طولی می‌تواند بینش‌های ارزشمندی درباره اثرات پایدار و زمینه‌های نیازمند بهبود ارائه دهد. چارچوب‌های ارزیابی جامع که تأثیرات فوری و بلندمدت را از طریق معیارهای کیفی و کمی اندازه‌گیری کنند، باید توسعه یافته و به کار گرفته شوند تا بتوان اثربخشی واقعی ابتکارات طراحی برای نوآوری اجتماعی را ارزیابی کرد.

برای اینکه طراحی برای نوآوری اجتماعی منجر به تغییرات سیستمی شود، اصول آن باید در چارچوب‌های سیاستی در سطوح محلی، منطقه‌ای و ملی یکپارچه شود. تبلیغ چنین یکپارچه‌سازی و تقویت همکاری‌ها بین طراحان، محققان و سیاست‌گذاران می‌تواند سیاست‌های حمایتی را که تأثیر ابتکارات طراحی برای نوآوری اجتماعی را تقویت

می‌کند، به‌طور مشترک خلق کند.

بررسی استراتژی‌ها برای مقیاس‌پذیری پروژه‌های موفق طراحی برای نوآوری اجتماعی به زمینه‌های وسیع‌تر ضروری است تا جوامع بیشتری بهره‌مند شوند. درک عواملی که بر قابلیت تکرار این پروژه‌ها در زمینه‌های فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی مختلف تأثیر می‌گذارد، می‌تواند به اجرای مؤثر کمک کند. فناوری‌های نوظهور مانند هوش مصنوعی و اینترنت اشیاء، فرصت‌های جدیدی را برای تقویت پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی ارائه می‌دهند. بررسی نقش آن‌ها در طراحی و اجرا و همچنین ظرفیت پلتفرم‌های دیجیتال برای تسهیل مشارکت جامعه و مدیریت پروژه، می‌تواند به پیشرفت قابل توجهی در این حوزه منجر شود.

توسعه رویکردهای حساس به فرهنگ که به سنت‌ها، ارزش‌ها و هنجارهای محلی احترام بگذارد و آن‌ها را در بر بگیرد، حیاتی است. اطمینان از اینکه پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی شامل جمعیت‌های آسیب‌پذیر و حاشیه‌نشین هستند و نیازها و چالش‌های خاص آن‌ها را بررسی می‌کنند، برای نوآوری اجتماعی منصفانه ضروری است. تقویت شراکت‌های چندذینفعی که شامل جوامع محلی، سازمان‌های غیردولتی، کسب و کارها و دولت‌ها می‌شود، می‌تواند به تقویت منابع و پایداری پروژه کمک کند. ترویج دانش و همکاری میان مجریان طراحی برای نوآوری اجتماعی می‌تواند بهترین شیوه‌ها و درس‌های آموخته‌شده را منتشر کند و تأثیر جمعی را تقویت نماید. سرمایه‌گذاری در برنامه‌های آموزشی و تقویت ظرفیت برای اعضای جامعه به آن‌ها این امکان را می‌دهد که به‌طور فعال در پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی شرکت کرده و آن‌ها را رهبری کنند. همچنین، ارائه فرصت‌های مداوم برای توسعه حرفه‌ای برای طراحان و مجریان اطمینان حاصل می‌کند که آن‌ها با جدیدترین روش‌ها و ابزارها آشنا هستند. توسعه مدل‌های تأمین مالی نوآورانه می‌تواند از اجرای پروژه‌های طراحی برای نوآوری اجتماعی و مقیاس‌پذیری آن‌ها حمایت کند. استفاده از منابع و دارایی‌های محلی، وابستگی به تأمین مالی خارجی را کاهش داده و به تقویت تاب‌آوری جامعه کمک می‌کند.

در پایان، یافته‌های تحقیق از این ۱۴ پروژه طراحی برای نوآوری اجتماعی، شواهد قانع‌کننده‌ای از قدرت تفکر طراحی برای پیشبرد نوآوری اجتماعی و توسعه جامعه ارائه می‌دهد. با ترویج همکاری، شمول و سازگاری، طراحی برای نوآوری اجتماعی می‌تواند راه‌حل‌های پایدار و تأثیرگذاری ایجاد کند که به مسائل اجتماعی پیچیده پرداخته و کیفیت زندگی را برای جوامع در سراسر جهان بهبود بخشد. جهت‌گیری‌ها و توصیه‌های آینده ارائه‌شده، به‌منظور تقویت اثربخشی، مقیاس‌پذیری و پایداری طراحی برای نوآوری اجتماعی است، به‌طوری‌که موفقیت آن در ایجاد تغییرات مثبت اجتماعی ادامه یابد.

تعارض منافع

بنا به اظهار نویسندگان، این مقاله تعارض منافع ندارد.

ORCID

Homayoun Golestaneh

 <https://orcid.org/0000-0001-6711-1731>

Hassan Sadeghi Naeini

 <https://orcid.org/0000-0003-4094-0809>

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

پیوست ۱: پروژه‌های مورد بررسی و ویژگی‌های آنها.

Australia Post Neighbourhood Welcome Program		
	Year/Location	2019 – Australia
Project Description	Overview	The Australia Post Neighbourhood Welcome Program aims to foster a sense of community and belonging among new residents.
	Objectives	To create welcoming experiences and connections between neighbors.
Implementation Details	Key Activities	Hosting local events, creating welcome packs, and leveraging local post offices as community hubs.
	Design Process	Uses design thinking and co-design methods to engage residents in co-creating welcoming activities.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Australia Post, local community groups, and new residents.
	Roles and Contributions	Australia Post provides resources and coordination; Community groups and residents participate in/host activities.

Beegin - Appropriate Beekeeping Technology		
	Year/Location	2016 – Global (19 Locations)
Project Description	Overview	Engaging communities in urban beekeeping to promote sustainability.
	Objectives	To Promote and environmental awareness and Increase sustainability.
Implementation Details	Key Activities	Workshops, beekeeping installations, and community events.
	Design Process	Co-design with local residents to ensure relevance and sustainability.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local governments, environmental NGOs, and community members.
	Roles and Contributions	Government provides regulatory support; NGOs offer expertise; residents participate and maintain beekeeping initiatives.

Community Housing Start-Up Process

	Year/Location	2017 - Various locations globally
Project Description	Overview	Co-designing housing solutions with community members.
	Objectives	To address local housing needs through sustainable models.
Implementation Details	Key Activities	Workshops, community meetings and pilot housing projects.
	Design Process	Participatory design involving local residents at all stages.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local governments, housing NGOs, and community members.
	Roles and Contributions	Government provides funding and regulatory support; NGOs facilitate design processes; Residents contribute insights and participate in design.

Digua Community		
	Year/Location	2015 - Beijing, China
Project Description	Overview	Creating social spaces for urban residents.
	Objectives	To foster community building and social innovation.
Implementation Details	Key Activities	Community events, space design workshops, and public installations.
	Design Process	Co-creation with community members.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local government, urban designers, and community members.
	Roles and Contributions	Government provides space and support; Designers facilitate the process; Residents actively participate and contribute ideas.

Edmonton Shift Lab Collective 1.0		
Project Description	Year/Location	2017 - Edmonton, Canada
	Overview	Addressing systemic racism and poverty.
	Objectives	To develop empathy and co-create solutions with the community.
Implementation Details	Key Activities	Workshops, design sprints, and community engagement sessions.
	Design Process	Participatory design involving diverse community members.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local government, social service organizations, and community members.
	Roles and Contributions	Government and organizations provide resources and support; Community members

Every One Every Day		
Project Description	Year/Location	2018 - Barking and Dagenham, UK
	Overview	Creating a large-scale neighborhood participation system.
	Objectives	To involve residents in community-building activities.
Implementation Details	Key Activities	Community projects, workshops, and events.
	Design Process	Co-creation with local residents.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local government, community organizations, and residents.
	Roles and Contributions	Government provides support and resources; Organizations facilitate activities; Residents participate and co-create projects.

Game-Based Menstrual Hygiene Education		
Project Description	Year/Location	2018 - Various locations in Africa
	Overview	Using game-based learning to educate about menstrual hygiene.
	Objectives	To improve health outcomes and break taboos.
Implementation Details	Key Activities	Game development, educational workshops, and community events.
	Design Process	Co-design with community members and educators.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Health NGOs, educators, and community members.
	Roles and Contributions	NGOs provide resources and expertise; Educators facilitate learning; Community members participate and co-create games.

Izmirsea		
Project Description	Year/Location	2019 - Izmir, Turkey
	Overview	Sustainable marine and coastal management practices.
	Objectives	To integrate local knowledge and needs into environmental solutions.
Implementation Details	Key Activities	Community workshops, environmental projects, awareness campaigns.
	Design Process	Co-creation with local residents to ensure relevance and sustainability.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local government, environmental NGOs, and community members.
	Roles and Contributions	Government provides support and funding; NGOs provide expertise; Residents participate and share local knowledge.

Kuja Kuja		
	Year/Location	2016 - Various locations
Project Description	Overview	Gathering real-time feedback from refugees and host communities to improve humanitarian services.
	Objectives	To ensure humanitarian services are user-centered and effective.
Implementation Details	Key Activities	Feedback collection, data analysis, and service improvements.
	Design Process	Uses design thinking to involve users in service design.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Refugee communities, NGOs, and service providers.
	Roles and Contributions	Communities provide feedback; NGOs facilitate and implement changes; Service providers adapt based on feedback.

MAFA		
	Year/Location	2018 - Chile
Project Description	Overview	Health education programs aimed at reducing maternal and child mortality.
	Objectives	To improve health outcomes for mothers and children.
Implementation Details	Key Activities	Educational workshops and community health initiatives.
	Design Process	Co-design with parents and community health workers.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Health NGOs, local health workers, community members.
	Roles and Contributions	NGOs provide resources; Health workers deliver education; Community members participate and share insights.

Nawe Nuze Innovation Hub		
	Year/Location	2019 – Burundi, Rwanda
Project Description	Overview	Supporting local entrepreneurs in developing innovative solutions.
	Objectives	To foster a culture of social innovation and collaboration.
Implementation Details	Key Activities	Workshops, mentoring, and collaborative projects.
	Design Process	Co-design with local entrepreneurs and community members.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local entrepreneurs, business mentors, and community organizations.
	Roles and Contributions	Entrepreneurs develop ideas; Mentors provide guidance; Organizations support implementation.

Paths to Inclusion Vienna		
	Year/Location	2015 - Vienna, Austria
Project Description	Overview	Designing inclusive public spaces and services for people with disabilities.
	Objectives	To ensure accessibility and social inclusion.
Implementation Details	Key Activities	Public consultations and inclusive design workshops.
	Design Process	Participatory design with people with disabilities.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local government, disability advocacy groups, and community members.
	Roles and Contributions	Government funds and supports; Advocacy groups provide expertise; Community members participate and co-design.

Redesigning U-Report		
	Year/Location	2017 - Various locations
Project Description	Overview	Enhancing U-Report, a social messaging tool for youth engagement.
	Objectives	To increase user engagement and effectiveness.
Implementation Details	Key Activities	User feedback collection and redesign workshops.
	Design Process	User-centered design with young people.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	UNICEF, local youth organizations, and young users.
	Roles and Contributions	UNICEF supports and facilitates; Organizations engage youth; Users provide feedback.

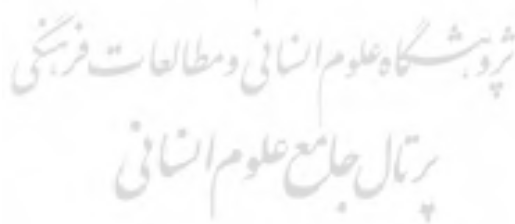
Solo Koto Kita		
	Year/Location	2018 - Solo, Indonesia
Project Description	Overview	Community-driven waste management solutions.
	Objectives	To create sustainable and locally accepted waste practices.
Implementation Details	Key Activities	Workshops, pilot projects, and community clean-ups.
	Design Process	Co-design with residents.
Stakeholders Involved	Key Stakeholders	Local government, environmental NGOs, and community members.
	Roles and Contributions	Government provides support; NGOs provide expertise; Residents participate and maintain projects.

References

- Abad, Ander Gurrutxaga, and Auxkin Galarraga Ezponda. (2022). "Controversies in Social Innovation Research." *Innovation: The European Journal of Social Science Research*, 35(2), 224–44.
- Bason, Christian. (2018). *Leading Public Sector Innovation: Co-Creating for a Better Society*. Bristol: Policy Press.
- Brown, Tim, and Jocelyn Wyatt. (2010). "Design Thinking for Social Innovation." *Development Outreach*, 12(1), 29–43.
- Caulier-Grice, Julie, Anna Davies, Robert Patrick, and Will Norman. (2012). "Social Innovation Overview: A Deliverable of the Project TEPSIE (The Theoretical, Empirical and Policy Foundations for Building Social Innovation in Europe)." *European Commission–7th framework programme*. European Commission.
- Choi, Nia, and Satyajit Majumdar. (2015). "Social Innovation: Towards a Conceptualisation." In *Technology and Innovation for Social Change*, edited by Satyajit Majumdar, Samapti Guha, and Nadiya Marakkath, 7–34. New Delhi: Springer India.
- Ehn, P. (1988). *Work-oriented design of computer artifacts*. Arbetslivscentrum.
- . (2017). "Learning in Participatory Design as I Found It (1970–2015)." In *Participatory Design for Learning: Perspectives from Practice and Research*, edited by Betsy DiSalvo, Jason Yip, Elizabeth Bonsignore, and Carl DiSalvo, 7–21. New York: Routledge.
- Faraji, Mitra., Raheleh Rostami, and Maryam Shabak. (2024). "Examining the Impact of Environmental Characteristics on the Self-Rated Mental Health of Residents by Utilizing an Intermediate Variable of Environmental Preferences." *Quarterly Journal of Urban and Regional Development Planning*, 8(27), 133 -162. [In Persian]
- Franz, Hans-Werner, Josef Hochgerner, and Jürgen Howaldt. (2012). "Challenge Social Innovation: An Introduction." In *Challenge Social Innovation: Potentials for Business, Social Entrepreneurship, Welfare and Civil Society*, edited by Hans-Werner Franz, Josef Hochgerner, and Jürgen Howaldt, 1–16. Berlin, Heidelberg: Springer Berlin Heidelberg.
- Hashemzadeh, Maedeh, Hassan Sadeghi Naeini, Naemeh Donyamali, and Mahdiyeh Jafarnejad Shahri. (2024). "The Importance of Place Attachment in Urban Management and the Role of Design Factors." *Quarterly Journal of Urban and Regional Development Planning*, 9(30), 87-125. [In Persian]
- Heiskala, Risto. (2007). "Social Innovations: Structural and Power Perspectives." In *Social Innovations, Institutional Change and Economic Performance: Making Sense of Structural Adjustment*

- Processes in Industrial Sectors, Regions and Societies*, edited by Timo J. Hämmäläinen and Risto Heiskala, 52–79. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing.
- Howaldt, Juergen, and Michael Schwarz. (2017). “Social Innovation and Human Development—How the Capabilities Approach and Social Innovation Theory Mutually Support Each Other.” *Journal of Human Development and Capabilities*, 18(2), 163–180.
- Huybrechts, Benjamin, and Alex Nicholls. (2012). “Social Entrepreneurship: Definitions, Drivers and Challenges.” In *Social Entrepreneurship and Social Business: An Introduction and Discussion with Case Studies*, edited by Christine K. Volkmann, Kim Oliver Tokarski, and Kati Ernst, 31–48. Wiesbaden: Gabler Verlag.
- Jafarnejad, Mahdiyeh, and Hassan S. Naeini. (2020). “The Effectiveness of Smart Furniture in Urban Development and Social Sustainability (Case Study: Metropolises of Iran).” *Quarterly Journal of Urban and Regional Development Planning*, 5(12), 137 -156. [In Persian]
- Manzini, Ezio. (2015). *Design, When Everybody Designs: An Introduction to Design for Social Innovation*. MIT Press.
- Manzini, Ezio, and Francesca Rizzo. (2011). “Small Projects/Large Changes: Participatory Design as an Open Participated Process.” *CoDesign*, 7(3–4), 199–215.
- Meadows, Donella. (1997). “Places to Intervene in a System.” *Whole Earth*, 91(1), 78–84.
- Moulaert, Frank, Flavia Martinelli, Erik Swyngedouw, and Sara Gonzalez. (2005). “Towards Alternative Model(s) of Local Innovation.” *Urban Studies*, 42(11), 1969–90.
- Moulaert, Frank, and Barbara Van Dyck. (2013). “Framing Social Innovation Research: A Sociology of Knowledge Perspective.” In *The International Handbook on Social Innovation: Collective Action, Social Learning and Transdisciplinary Research*, edited by Frank Moulaert, Diana MacCallum, Abid Mehmood, and Abdelillah Hamdouch. Cheltenham, UK: Edward Elgar Publishing.
- Mulgan, Geoff. (2006). “The Process of Social Innovation.” *Innovations: Technology, Governance, Globalization*, 1(2), 145–62.
- . (2012). “Social Innovation Theories: Can Theory Catch Up with Practice?” In *Challenge Social Innovation: Potentials for Business, Social Entrepreneurship, Welfare and Civil Society*, edited by Hans-Werner Franz, Josef Hochgerner, and Jürgen Howaldt, 19–42. Berlin, Heidelberg: Springer Berlin Heidelberg.
- Mulgan, Geoff, Simon Tucker, Rushanara Ali, and Ben Sanders. (2007). *Social Innovation: What It Is, Why It Matters and How It Can Be Accelerated*. Young Foundation.

- Murray, Robin, Julie Caulier-Grice, and Geoff Mulgan. (2010). *The Open Book of Social Innovation: Ways to Design, Develop and Grow Social Innovation*. London: Nesta.
- Norman, Donald A. (2013). *The Design Of Everyday Thing: Revised and Expanded Edition*. Revised edition. Basic books.
- Phills, James A, Kriss Deiglmeier, and Dale T Miller. (2008). "Rediscovering Social Innovation." *Stanford Social Innovation Review*, 6 (4), 34-43.
- Rafieian, Mojtaba, and Delaram Shojaee. (2023). "Recognizing the Concept of Social Sustainability in Urban Studies, in Search of a Theoretical Framework." *Journal of Urban and Regional Development Planning*, 8(24), 35-86. [In Persian]
- Sabour Janati, Mona, and Iman Ghalandarian. (2023). "Empowering Urban Ecotourism: A New approach to Development Local Communities Empowerment." *Quarterly Journal of Urban and Regional Development Planning*, 7(23), 87-120. [In Persian]
- Sanders, Elizabeth B-N, and Pieter Jan Stappers. (2008). "Co-Creation and the New Landscapes of Design." *Co-Design*, 4(1), 5-18.
- Tunstall, Elizabeth Dori. (2013). "Decolonizing Design Innovation: Design Anthropology, Critical Anthropology, and Indigenous Knowledge." In *Design Anthropology*, edited by Wendy Gunn, Ton Otto, and Rachel Charlotte Smith, 232-50. Routledge.

استناد به این مقاله: گلستانه، سید همایون، صادقی نایینی، حسن. (۱۴۰۳). نقش تحول‌آفرین طراحی برای نوآوری اجتماعی در توسعه جوامع محلی، فصلنامه برنامه‌ریزی توسعه شهری و منطقه‌ای، ۳۱ (۳)، ۶۷-۳۱. DOI: 10.22054/urdp.2024.81817.1659

Urban and Regional Development Planning is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License...

پروہشگاہ علوم انسانی و مطالعات فرہنگی
پرتال جامع علوم انسانی